BESLUT MEDDELAT AV DOMSTOLENS ORDFÖRANDE
den 15 december 2000 *

I mål C-361/00 P(R),

Cho Yang Shipping Co. Ltd, Söul (Sydkorea), företrätt av N. Bromfield och C. Thomas, solicitors, delgivningsadress: advokatbyrån De Bandt, Van Hecke, Lagae et Loesch, 11, rue Goethe, Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av beslut meddelat den 28 juni 2000 av ordföranden för Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt i mål T-191/98 R II, Cho Yang Shipping mot kommissionen (REG 2000, s. II-2551), i vilket det förs talan om upphävande av detta beslut, samt om

— uppskov med verkställigheten av kommissionens beslut 1999/243/EG av den 16 september 1998 om ett förfarande enligt artiklarna 85 och 86 i EG-

* Rättegångsspråk: engelska.

fördraget (ärende IV/35.134 — Trans-Atlantic Conference Agreement) (EGT L 95, 1999, s. 1) till den del klaganden i artikel 8 i beslutet har ålagts böter på 13 750 000 euro, till dess målet T-191/98, Atlantic Container Line m.fl. mot kommissionen, och ett eventuellt överklagande, slutgiltigt har avgjorts,

— att kommissionen skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna,

i vilket den andra parten är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av R. Lyal, rättstjänsten, i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande i första instans,

meddelar

DOMSTOLENS ORDFÖRANDE

efter att ha hört generaladvokaten F.G. Jacobs,

följande

Beslut

1 Cho Yang Shipping Co. Ltd har, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 29 september 2000, i enlighet med artikel 225 EG och artikel 50 andra stycket i EG-stadgan för domstolen överklagat ett beslut meddelat den 28 juni 2000 av förstainstansrättens ordförande i mål T-191/98 R II, Cho Yang Shipping mot kommissionen (REG 2000, s. II-2551, nedan kallat det överklagade beslutet), varigenom förstainstansrätten avslog klagandens ansökan om uppskov med verkställigheten av kommissionens beslut 1999/243/EG av den 16 september 1998 om ett förfarande enligt artiklarna 85 och 86 i EG-fördraget (ärende IV/35.134 — Trans-Atlantic Conference Agreement)(EGT L 95, 1999, s. 1, nedan kallat det omtvistade beslutet), till den del klaganden i artikel 8 i beslutet har ålagts böter på 13 750 000 euro.

2 Klaganden har utöver upphävandet av det överklagade beslutet yrkat

— uppskov med verkställigheten av det omtvistade kommissionsbeslutet till den del klaganden i artikel 8 har ålagts böter på 13 750 000 euro, till dess att målet T-191/98 Atlantic Container Line m.fl. mot kommissionen, och ett eventuellt överklagande, slutgiltigt har avgjorts,

— att kommissionen skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

3 Sökanden har för övrigt begärt att få möjlighet att framföra synpunkter avseende behandlingen av de konfidentiella uppgifter som det beslut varigenom förevarande förfarande avslutas skulle kunna innehålla.

4 Kommissionen har inkommit med ett skriftligt yttrande till domstolen den 20 oktober 2000.

Tillämpliga bestämmelser, bakgrund och förfarande

5 Det överklagade beslutet innehåller följande redogörelse för de tillämpliga bestämmelserna, bakgrunden till tvisten och förfarandet inför förstainstansrätten:

"1 Sökanden var ett av de femton rederier som var parter i Trans-Atlantic Agreement (nedan kallat TAA), ett avtal om linjetrafiken över Atlanten, mellan Nordeuropa och Amerikas förenta stater, vilket trädde i kraft den 31 augusti 1992.

2 Kommissionen fattade den 19 oktober 1994 beslut 94/980/EG om ett förfarande enligt artikel 85 i EG-fördraget (IV/34.446 — Trans-Atlantic Agreement) (EGT L 376, s. 1) varigenom den för det första konstaterade att vissa bestämmelser i TAA, i synnerhet de bestämmelser som rörde vissa landtransporttjänster inom gemenskapen, stred mot artikel 85.1 i EG-

fördraget (nu artikel 81.1 EG) och för det andra beslutade att inte tillämpa artikel 85.3 i fördraget och artikel 5 i rådets förordning (EEG) nr 1017/68 av den 19 juli 1968 om tillämpning av konkurrensregler på transporter på järnväg, landsväg och inre vattenvägar (EGT L 175, s. 1; svensk specialutgåva, område 7, volym 1, s. 54) på dessa bestämmelser. Genom beslut 94/980 förbjöds de som beslutet var riktat till att bland annat ägna sig åt förfaranden för prissättning med likadant eller liknande syfte eller resultat som bestämmelserna i TAA.

3 Efter ett stort antal samtal med kommissionen anmälde parterna i TAA den 5 juli 1994 till kommissionen ett nytt avtal avsett att ersätta TAA, kallat Trans-Atlantic Conference Agreement (nedan kallat TACA), som trädde i kraft den 24 oktober 1994.

4 Kommissionen fattade den 16 september 1998 [det omtvistade beslutet].

5 Enligt artiklarna 1, 2 och 3 i [det omtvistade] beslutet har parterna i TACA överträtt bestämmelserna i artikel 85.1 i fördraget, artikel 53.1 i Avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) och artikel 2 i förordning nr 1017/68 genom att ingå ett avtal med stöd av vilket de har vidtagit olika konkurrensbegränsande åtgärder.

6 Enligt artiklarna 5 och 6 i [det omtvistade] beslutet har sökanden och de övriga parterna i TACA överträtt bestämmelserna i artikel 86 i EG-fördraget

(nu artikel 82 EG) och i artikel 54 i EES-avtalet genom att förändra konkurrensstrukturen på marknaden så att deras kollektiva dominerande ställning förstärks och genom att begränsa tillgången till och innehållet i serviceavtal.

7 Parterna i TACA åläggs i artikel 8 i [det omtvistade] beslutet böter som för sökandens del uppgår till 13,75 miljoner euro för de överträdelser som har konstaterats i artiklarna 5 och 6 i beslutet. I artikel 10 i [det omtvistade] beslutet föreskrivs att de böter som fastställs i artikel 8 skall betalas inom tre månader från dagen för delgivning av [det omtvistade] beslutet. Efter utgången av denna frist börjar en ränta på 7,5 procent automatiskt att löpa.

8 Kommissionen delgav sökanden [det omtvistade] beslutet genom skrivelse av den 25 september 1998. Kommissionen angav i denna skrivelse att om sökanden väckte talan vid förstainstansrätten, skulle den inte vidta några åtgärder för indrivning så länge målet var anhängigt vid denna domstol, under förutsättning att ränta på 5,50 procent löpte på fordran från och med den dag då betalningsfristen löpte ut och en bankgaranti som kommissionen kunde godta och som täckte såväl fordran som räntorna ställdes senast denna dag.

9 Sökanden begärde genom skrivelse av den 2 december 1998 undantag från skyldigheten att ställa en bankgaranti eller att betala böterna.

10 Sökanden har genom ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 7 december 1998, tillsammans med elva andra rederier som var parter i

TACA med stöd av artikel 173 i EG-fördraget (nu artikel 230 EG i ändrad lydelse) väckt talan om ogiltigförklaring av [det omtvistade] beslutet (mål T-191/98).

11 Kommissionen avslog den 9 juni 1999 sökandens begäran och uppgav att den var redo att godta

'a) en bankgaranti, begränsad i tiden (exempelvis till en period på ett år), utformad enligt den bifogade mallen för bankgaranti,

b) en betalningsplan som gör det möjligt för företaget att göra avbetalningar förutsatt att dröjsmålsränta löper och återstoden av denna skuld täcks av en vanlig bankgaranti'.

12 I den mall för bankgaranti som bifogades denna skrivelse anges att denna garanti inledningsvis löper på ett år och förlängs automatiskt för nya perioder på ett år, om banken inte återkallar den. Om garantin återkallas är sökanden skyldig att inom en frist på fjorton dagar betala bötesbeloppet jämte upplupna räntor.

13 Sökanden har genom en handling som inkom till kansliet den 19 oktober 1999 med stöd av artikel 242 EG anhängiggjort förevarande begäran om

— uppskov med verkställigheten av [det omtvistade] beslutet till den del sökanden i artikel 8 i beslutet åläggs att betala böter på 13,75 miljo-

ner euro fram till dess att mål T-191/98 och alla därmed förbundna överklaganden slutgiltigt avgjorts och fram till dess att beslutet att avsluta förevarande interimistiska förfarande har undertecknats,

— att kommissionen skall förpliktas att ersätta kostnaderna för förevarande interimistiska förfarande.

...

15 Kommissionen inkom med skriftligt yttrande den 29 oktober 1999.

16 Förstainstansrätten uppmanade sökanden att vid förhöret med parterna besvara vissa skriftliga frågor.

17 Parterna redogjorde för sina ståndpunkter den 12 november 1999. Sökanden uppmanades vid förhöret att komplettera sina svar på de skriftliga frågor som hade ställts till den. Kommissionen yttrade sig den 3 december 1999 över de kompletterande svar som sökanden hade inlämnat till kansliet den 26 november 1999.

18 Förstainstansrätten uppmanade den 7 december 1999 sökanden att uttala sig om vissa frågor som kommissionen hade ställt i sitt yttrande av den 3 december. Sökanden svarade genom skrivelse som inkom till kansliet den 15 december 1999.

19 Förstainstansrätten förordnade genom beslut av den 15 december 1999 (Cho Yang Shipping mot kommissionen, T-191/98 R II, REG 1999, s. II-3909) om uppskov med verkställigheten av det omtvistade beslutet fram till dess att beslutet att avsluta förevarande interimistiska förfarande ha[de] undertecknats och krävde att årsbokslutet för det räkenskapsår som avslutades den 31 december 1999 skulle, efter att ha granskats och styrkts av en internationellt känd revisionsbyrå, företes åtföljt av en skrivelse från nämnda byrå att kapitalbeloppet och räntorna för det bötesbelopp som ålagts sökanden genom [det omtvistade] beslutet framgår av bokslutet. Slutligen angavs i punkt 3 i beslutet att ränta på 7,5 procent, i enlighet med bestämmelserna i artikel 10 i [det omtvistade] beslutet, skulle löpa på de böter som ålagts sökanden fram till dess att förevarande interimistiska förfarande hade avslutats.

20 Sökanden inlämnade den 31 mars 2000 till kansliet en rapport från revisionsbyrån Seo Il & Company, som innehöll sökandens årsbokslut för räkenskapsåret 1999. Kommissionen yttrade sig över bokslutet genom skrivelse som inkom till kansliet den 19 april 2000."

Det överklagade beslutet

6 I det överklagade beslutet avslog förstainstansrätten ansökan om interimistiska åtgärder.

7 Inledningsvis avvisade förstainstansrätten klagandens yrkanden avseende beviljande av interimistiska åtgärder för tiden fram till dess att ett överklagande av förstainstansrättens dom i det ovannämnda målet Atlantic Container Line m.fl. mot kommissionen slutgiltigt hade avgjorts. Förstainstansrätten ansåg nämligen, i punkt 41 i det överklagade beslutet, att den inte var behörig att förordna om interimistiska åtgärder som är avsedda att medföra verkningar fram till dess att domstolen har meddelat dom med anledning av ett eventuellt framtida överklagande av förstainstansrättens dom rörande huvudsaken.

8 Förstainstansrätten konstaterade därefter, i punkt 42, att klaganden yrkade uppskov med verkställigheten av det omtvistade kommissionsbeslutet till den del den i artikel 8 ålades böter på 13 750 000 eur medan kommissionen i sin delgivningsskrivelse av den 25 september 1998 hade angett att den, om talan väcktes, inte skulle vidta några åtgärder för indrivning av böterna om klagandena ställde en bankgaranti som täckte både kapitalbeloppet och räntorna för bötesbeloppet. Förstainstansrätten ansåg under dessa omständigheter att begäran om uppskov med verkställigheten inte kunde ha något annat ändamål än att erhålla dispens från kravet att ställa en bankgaranti som villkor för att det bötesbelopp som ålades genom det omtvistade beslutet inte omedelbart skulle drivas in. Den erinrade i detta avseende om att man, för att principen i artikel 242 EG om att en talan som väcks vid domstolen inte hindrar verkställighet inte skall sakna betydelse, endast kan bevilja klagandens begäran om det föreligger särskilda omständigheter (beslut av den 6 maj 1982 i mål 107/82 R, AEG mot kommissionen, REG 1982, s. 1549, punkt 6, och av den 14 december 1999 i mål C-364/99 P(R), DSR-Senator Lines mot kommissionen, REG 1999, s. I-8733, punkt 48).

9 Eftersom kommissionen hade medgett att den begärda åtgärden omedelbart framstod som befogad (*fumus boni juris*) undersökte förstainstansrätten, i punkt 43, om klaganden hade visat att det var omöjligt för den att ställa den begärda garantin utan att äventyra sin fortsatta existens och följaktligen att kravet på skyndsamhet var uppfyllt. Den ansåg i detta avseende att relevansen av de skrivelser varigenom bankerna hade uttryckt sin vägran att bevilja den yrkade garantin måste bedömas mot bakgrund av klagandens objektiva ekonomiska situation.

10 En sådan undersökning förutsätter en komplicerad analys av ett stort antal bokföringsmässiga och finansiella uppgifter. För att kunna göra en sådan undersökning och med beaktande av att räkenskapsåret 1999 inom kort skulle avslutas krävde förstainstansrätten i det ovannämnda beslutet av den 15 december 1999 i målet Cho Yang Shipping mot kommissionen att klaganden före den 1 april 2000 skulle förete bokslutet för sitt senaste räkenskapsår.

11 Efter denna undersökning konstaterade förstainstansrätten, i punkt 45 i det omtvistade beslutet, att klaganden inte hade visat att den löpte en sådan risk för skada som kunde motivera det yrkade uppskovet med verkställigheten.

12 Förstainstansrätten påpekade i detta avseende, i punkterna 46 och 47, att de svårigheter som klaganden hade åberopat hade sitt ursprung i faktiska omständigheter som ägt rum redan innan det omtvistade beslutet fattades. Redan år 1995 hade klaganden nämligen en hög skuldsättning. Dess ekonomiska situation försämrades under år 1996 och påverkades dessutom av den ekonomiska och monetära krisen i Asien år 1997.

13 Förstainstansrätten konstaterade dock, i punkt 48, att klagandens situation avsevärt hade förbättrats från och med år 1998. För det första minskade klagandens skulder mellan år 1997 och år 1998 med mer än 16 procent och mellan år 1998 och år 1999 med mer än 34 procent. Skulderna uppgick år 1999 till 557 miljarder KRW (koreanska won), det vill säga till ungefär hälften av 1997 års skulder. Vidare kunde klaganden, tack vare det omstruktureringsavtal som slutits mellan Seoul Bank och Cho Yang Group, i slutet av räkenskapsåret 1999 avföra 480 miljarder av de skulder som överförts från det föregående räkenskapsåret och uppvisa ett rörelseresultat på 46 miljarder KRW för ett nettoresultat som översteg 253 miljarder KRW. Under detta räkenskapsår ökade det egna kapitalet från ett underskott på 427 miljarder KRW till ett överskott på ungefär 96 miljarder KRW, vilket sänkte dess skuldsättningsgrad (skulder/eget kapital) till 6, en nivå som var nästan fem gånger lägre än den nivå som konstaterades år 1996. Dess räntekostnader sjönk från 117 miljarder till 73 miljarder KRW. Under det andra halvåret 1999 uppvisade klaganden bättre resultat än vad den hade förväntat sig när den gav in sin ansökan om interimistiska åtgärder.

14 Förstainstansrätten medgav, i punkt 49, att trots denna positiva utveckling innebar den omedelbara realiseringen av fartyg och anläggningstillgångar inte att sökanden kunde frigöra tillräckligt med likvida medel för att betala böterna. Den tillade dock att klaganden förfogade över andelar i bolagen Dong Seoul och Dong Young Shipping, vilkas realisering hade krävts inom ramen för omstruktureringsplanen. Deras belopp översteg klart bötesbeloppet.

15 Förstainstansrätten konstaterade slutligen, i punkt 50, att klaganden förfogade över ett visst utrymme för egen finansiering. Även om de likvida medel som frigjordes under år 1999 understeg böterna borde de göra det möjligt för klaganden att skaffa sig en bankgaranti eller åtminstone kapital som skulle göra

det möjligt för den att betala bötesbeloppet. Det saknade i detta avseende betydelse att de banker som klaganden hade vänt sig till hade vägrat att bevilja bankgarantin innan dess bokslut för räkenskapsåret 1999 hade offentliggjorts.

16 Förstainstansrätten drog i punkt 51 den slutsatsen att det i en sådan situation inte var omöjligt för klaganden att ställa en bankgaranti utan att dess fortsatta existens äventyrades. Med hänsyn till den allmänna förbättringen av klagandens situation kunde en verkställighet av det omtvistade beslutet innan domen rörande huvudsaken hade meddelats inte förmodas medföra så allvarliga skador för klaganden att de inte skulle kunna avhjälpas, även om förstainstansrätten ogiltigförklarade beslutet. Kravet på skyndsamhet var således inte uppfyllt.

17 Vidare konstaterade förstainstansrätten att intresseavvägningen utgjorde hinder för att bifalla klagandens begäran. Det allmänna intresset av att det omtvistade beslutet respekterades samt intresset av att de gemenskapsrättsliga konkurrensreglernas effektivitet och den avskräckande effekten av kommissionens böter bevarades hade företräde framför klagandens enskilda intresse då klaganden inte längre riskerade att utsättas för en allvarlig och irreparabel skada.

Överklagandet

Klagandens argument

18 Till stöd för sitt överklagande har klaganden åberopat fyra grunder, nämligen att förstainstansrätten förvanskat innebörden av de bevis som har underställts den,

åsidosatt handläggningsreglerna samt gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid tillämpningen av kriteriet för uppskov med verkställighet respektive vid bedömningen av sin behörighet.

19 Genom den första grunden har klaganden anmärkt att förstainstansrätten har förvanskat innebörden av de bevis som har underställts den när den bedömde skyndsamheten och gjorde intresseavvägningen.

20 Även om klaganden medgett att dess ekonomiska situation allmänt sett har förbättrats har den anmärkt på att förstainstansrätten har beskrivit dess situation under år 1999 med hänvisning särskilt till dess rörelseresultat, vilket inte återgav dess stora ränteutgifter, och till dess nettoresultat, vilket inte var positivt på grund av vinster från rörelsens verksamhet utan endast på grund av försäljningen av tillgångar som genomfördes enligt omstruktureringsplanen och vars överskott omedelbart överfördes till bankerna för att minska klagandens skuldsättning.

21 Genom att göra på det sättet förbisåg förstainstansrätten de räntor som klaganden måste utge på grund av sin mycket stora bankskuld liksom den mest relevanta indikatorn på dess förmåga att skaffa löpande inkomster, nämligen det förhållandet att, om man bortser från den extraordinära omständigheten som försäljningen av tillgångarna utgjorde, klaganden led en förlust i den ordinarie verksamheten på 7 miljarder KRW (4 miljoner euro) år 1999.

22 Klagandens finansiella situation förblev följaktligen mycket skör trots de förbättringar som uppnåddes tack vare omstruktureringsplanen, vilken skall tillämpas fram till slutet av år 2002.

23 Även förstainstansrättens slutsats att klaganden inom en snar framtid genom försäljning av sina andelar i Dong Young Shipping och Dong Seoul skall få likvida medel som vida överstiger bötesbeloppet, nämligen 4 miljarder KRW (3 miljoner euro) respektive 80 miljarder KRW (63 miljoner euro) enligt beräkningen i omstruktureringsplanen, utgör en förvanskning av bevisens innebörd.

24 För det första utgjorde dessa andelar säkerhet hos Seoul Bank upp till ett maximum av 70 202 miljarder KRW, vilket anges i not 5 i klagandens reviderade bokslut för räkenskapsåret 1999. Överskottet från försäljningen av dessa andelar skulle följaktligen inte kunna användas för att betala böterna som kommissionen hade ålagt.

25 Av klagandens svar på förstainstansrättens frågor följer för det andra att klaganden, med hänsyn till sin oförmåga att hitta en köpare till sina andelar i Dong Young Shipping och Dong Seoul före utgången av år 1998 såsom föreskrevs i omstruktureringsplanen, av Seoul Bank har fått en ny frist för att sälja dessa andelar, nämligen juni 2000 respektive juni 2001. Det var inte förrän den 17 augusti 2000 som klaganden slutligen lyckades sälja sina andelar i Dong Young Shipping till ett belopp av 5 250 miljarder KRW (4 miljoner euro), ett belopp som överfördes till Seoul Bank. Klaganden har fortfarande inte kunnat sälja andelarna i Dong Seoul och skulle i bästa fall kunna disponera över intäkterna från denna försäljning tidigast ett år efter det att det överklagade beslutet antogs.

26 Förstainstansrätten har enligt klaganden även förvanskat innebörden av de bevis som har underställts den när den har dragit slutsatsen att klaganden hädanefter skulle ha möjlighet att skaffa sig en bankgaranti eller ett lån, vilket skulle göra det möjligt för klaganden att betala bötesbeloppet. Denna slutsats har dragits med stöd av ett kriterium som inte har tillämpats av någon av klagandens banker och utan att ta hänsyn till den hållning som dessa har intagit gentemot klaganden.

27 Klaganden har hävdat att den däremot visat att Seoul Bank, som är dess huvudsakliga bank, och tre andra banker i november 1998 och i juli och augusti 1999 av samma skäl hade vägrat att bevilja den en bankgaranti. Dessa skäl var å ena sidan att den garanti som klaganden ställde var liten i förhållande till dess existerande skulder — mycket mindre än vad bankernas riktlinjer kräver — och å andra sidan de två omständigheterna att klagandens skulder översteg det inbetalade bolagskapitalet och att andelen skulder i förhållande till eget kapital var mycket större än normalt. Bankerna hade även vägrat att ge klaganden en ny kredit under år 1999.

28 I motsats till vad förstainstansrätten har konstaterat medför inte den omständigheten att klagandens likvida medel inte helt uppslukades av dess räntekostnader att den kan få en bankgaranti. Dess likvida medel skall nämligen användas till att återbetala de existerande lånen. Att förstainstansrättens slutsats är fel bekräftas av den omständigheten att klagandens banker på nytt har vägrat att bevilja den begärda bankgarantin med stöd av dess reviderade räkenskaper för räkenskapsåret 1999.

29 Förvanskningen av bevisens innebörd angående de tre nyckelfrågor som utgörs av klagandens resultat för räkenskapsåret 1999, försäljningen av dess andelar i Dong Young Shipping och Dong Seoul och dess möjlighet att få en bankgaranti eller ett lån gör att förstainstansrättens slutsats, enligt vilken kravet på skyndsamhet inte var uppfyllt i det aktuella fallet, samt dess bedömning av intresseavvägningen helt måste ogiltigförklaras. För att avslå den begäran om uppskov med verkställighet som hade underställts den har förstainstansrätten nämligen ansett att, i avsaknad av en risk för allvarlig och irreparabel skada för klaganden, den sistnämndas intresse endast bestod i att undvika att omedelbart betala böterna.

30 Genom den andra grunden har klaganden kritiserat förstainstansrätten för att ha åsidosatt handläggningsreglerna, eftersom den inte gav klaganden möjlighet att yttra sig skriftligen eller muntligen om sin finansiella situation efter det att de reviderade räkenskaperna för räkenskapsåret 1999 hade antagits. Ett sådant

åsidosättande kränkte klagandens rätt till försvar, som skyddas av gemenskapsrätten samt principen om att ingen skall dömas ohörd (*audi alteram partem*), som fastställts i samma rätt.

31 Klaganden har i detta avseende gjort gällande att den begränsade räckvidden av ett överklagande till domstolen bygger på antagandet att parterna har haft möjlighet att diskutera alla relevanta frågor inför förstainstansrätten.

32 Efter det att klaganden hade översänt sina reviderade räkenskaper för räkenskapsåret 1999 till förstainstansrätten förväntade den sig att, i likhet med kommissionen, få yttra sig över dem eller att få svara på en serie detaljerade frågor från förstainstansrätten angående utvecklingen av sin finansiella situation. Klaganden hade åtminstone väntat sig en förhandling, vilket uttryckligen hade planerats av förstainstansrätten, eftersom det överklagade beslutet påverkade klagandens rättsliga ställning genom att det avbröt det uppskov med verkställigheten som hade beviljats i det ovannämnda beslutet Cho Yang Shipping mot kommissionen.

33 Detta åsidosättande av handläggningsreglerna berövade klaganden möjligheten att övertyga förstainstansrätten om det berättigade i dess argument. Detta gällde bland annat frågorna angående den första grunden, och i synnerhet möjligheten att lägga fram det viktigaste beviset vad gällde dess möjligheter att få en bankgaranti eller ett lån efter det att de reviderade räkenskaperna för räkenskapsåret 1999 hade antagits, nämligen de nya breven med avslag från fyra banker. Mer allmänt sett fick klaganden inte möjlighet att inför förstainstansrätten hävda de framsteg som hade gjorts i omstruktureringsförfarandet.

34 Genom den tredje grunden har klaganden påstått att förstainstansrätten gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid tillämpningen av kriteriet för uppskov med verkställighet genom att inta en otillbörligt restriktiv hållning vid undersökningen av den eventuella förekomsten av särskilda omständigheter som skulle kunna motivera ett undantag från skyldigheten att ställa en bankgaranti.

35 Vid bedömningen av förekomsten av sådana omständigheter borde förstainstansrätten ha tagit hänsyn till följande tre omständigheter.

36 För det första hade en oavhängig och opartisk domstol, i enlighet med gemenskapsrättens grundläggande principer, ännu inte fastställt att ett brott mot gemenskapsrätten förelåg.

37 Denna omständighet är särskilt viktig vad gäller möjligheten att skjuta upp skyldigheten att betala böter som ålagts av kommissionen på konkurrensområdet. Verkställigheten av ett beslut om åläggande av böter trots att förstainstansrätten ännu inte har meddelat sin dom innebär nämligen att ett företag bestraffas för ett brott mot konkurrensreglerna innan ett sådant brott har konstaterats av en oavhängig och opartisk domstol.

38 Endast ett uppskov under hela det rättsliga förfarandet med betalning av böter som ålagts av kommissionen för ett brott mot konkurrensreglerna utan en skyldighet att ställa bankgaranti respekterar helt rätten till ett försvar och rätten till domstolsprövning. Efter beslutet i det ovannämnda målet DSR-Senator Lines mot kommissionen väckte DSR-Senator Lines talan vid Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna mot de femton medlemsstaterna i Europeiska unionen och gjorde gällande att den omständigheten att bolaget inte fick uppskov med betalningen av de böter som ålagts det i det omtvistade beslutet stred mot Europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.

39 För det andra har det domstolsförfarande som syftar till att bestämma lämpligt bötesbelopp ännu inte avslutats.

40 När talan i sak har väckts med tillämpning av artikel 229 EG har gemenskapsdomstolen full prövningsrätt, som tillåter den att upphäva eller att sänka de böter som ålagts av kommissionen.

41 Den omständigheten att den lämpliga storleken på det bötesbelopp som har ålagts ett företag som har brutit mot konkurrensreglerna *in fine* bestäms av gemenskapsdomstolen är en viktig omständighet som förstainstansrätten måste ta hänsyn till när den beslutar om uppskov med verkställigheten av sådana böter.

42 För det tredje medför uppskovet med indrivningen av böterna endast att det datum när en summa pengar betalas flyttas fram utan att konkurrensen eller tredje man påverkas.

43 Förstainstansrätten måste ta hänsyn till denna omständighet när den beslutar huruvida uppskov med verkställigheten skall beviljas. När det gäller uppskov med indrivning av böter får den i varje fall inte inta en hållning som är mer restriktiv än den som intas vid uppskov med verkställigheten av andra åtgärder som kommissionen kan förplikta företag att vidta för att sätta stopp för ett brott mot konkurrensreglerna. För att få sådana uppskov behöver man inte visa några särskilda omständigheter.

44 Dessa tre omständigheter borde ha föranlett förstainstansrätten att inta en mindre restriktiv hållning vad gäller förekomsten av särskilda omständigheter.

45 Den omständigheten att klaganden i det förevarande fallet uppenbarligen befinner sig i finansiella svårigheter, att dess aktiviteter är underställda en omstruktureringsplan som ålagts denne av dess huvudsakliga bank enligt

instruktioner från ett regeringsorgan och att den kan bevisa att det är omöjligt för den att få en bankgaranti för bötesbeloppet och upplupna räntor på detta, måste anses utgöra särskilda omständigheter som berättigar till uppskov med skyldigheten att betala böterna som klaganden har ålagts av kommissionen.

46 Genom den fjärde och den sista grunden har klaganden påstått att förstainstansrätten gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att inte anse sig vara behörig att förordna om interimistiska åtgärder som är avsedda att medföra verkningar fram till dess att domstolen har meddelat dom efter ett överklagande av förstainstansrättens dom i målet i sak.

47 En sådan slutsats är rättsligt felaktig, åtminstone vad gäller uppskovet med indrivning av ålagda böter för brott mot konkurrensreglerna. På detta område skall förstainstansrätten, med hänsyn till god rättskipning, vara behörig att bevilja ett uppskov med verkställigheten som omfattar ett överklagande av domen i saken. När överklagandet har lämnats in är domstolen behörig att ändra uppskovet eller avbryta det om omständigheterna skulle ändras.

48 Det verkar följa av artiklarna 83.1 och 118 i domstolens rättegångsregler att domstolen inte är behörig att bevilja uppskov med verkställigheten förrän ett överklagande har lämnats in. För att garantera ett effektivt skydd av de berörda företagen är det följaktligen nödvändigt att förstainstansrätten åtminstone kan besluta om uppskov med verkställigheten av ett beslut som ålägger böter under den tid som är föreskriven för att lämna in ett överklagande mot dess dom i saken.

Kommissionens argument

49 Kommissionen har inledningsvis erinrat om att den inte har krävt omedelbar betalning av de böter som har ålagts klaganden. Det förfarande om interimistiska åtgärder som klaganden har inlett gäller följaktligen endast skyldigheten att ställa en bankgaranti. Enligt fast rättspraxis kan en begäran om dispens från en sådan skyldighet dock endast godtas om det föreligger särskilda omständigheter, om det är objektivt omöjligt att ställa en sådan garanti eller om den i sig skulle leda till en allvarlig och irreparabel skada för klaganden.

50 Enligt kommissionen kan överklagandet inte tas upp till prövning på den första grunden, som avser att förstainstansrätten har förvanskat innebörden av de bevis som har underställts den, och det kan i vart fall inte bifallas på den grunden.

51 De argument som åberopats till stöd för denna grund går i praktiken ut på att hävda att förstainstansrätten har misstagit sig vid bedömningen av sökandens finansiella situation eller att den skulle ha fäst större vikt vid vissa omständigheter som anges i det överklagade beslutet och mindre vikt vid andra. En sådan fråga kan dock inte vara föremål för ett överklagande.

52 Till skillnad från klaganden anser kommissionen inte att förstainstansrätten har förvanskat innebörden av de bevis som underställts den, och den anser att det överklagade beslutet är helt berättigat med hänsyn till dessa bevis.

53 Slutsatsen att klaganden har återfått en relativt god finansiell ställning har inte endast dragits utifrån dess rörelseresultat och dess nettoresultat vid bokslutet den 31 december 1999. Förstainstansrätten har tagit hänsyn till flera olika omständigheter, bland annat att klagandens tillgångar och förhållandet skulder/eget kapital klart har förbättrats, den ansenliga minskningen av skulderna och av

räntorna på bankskulden, de bra resultaten för det andra halvåret 1999 samt den sanering som har ägt rum tack vare omstruktureringen.

54 I varje fall bekräftas den uppseendeväckande förbättringen av klagandens finansiella situation av resultaten i de reviderade räkenskaperna för räkenskapsåret 1999. Klagandens förlust i den ordinarie verksamheten uppgick under år 1999 till 7 miljarder KRW, vilket skall jämföras med år 1998, då den översteg 100 miljarder KRW. Denna förlust visar att klaganden gjorde en vinst under det andra halvåret 1999, eftersom förlusten hade uppskattats till 9 miljarder KRW under det första halvåret samma år.

55 Den minskning av klagandens skulder och följaktligen av räntorna som den betalar som det överklagade beslutet hänvisar till är av särskild betydelse genom att den gör det möjligt för klaganden att omvandla sina positiva rörelseresultat till vinster i den ordinarie verksamheten. De ränteavgifter som klaganden betalar har minskat till hälften sedan år 1997, och en betydande förbättring i detta avseende inträffade under det andra halvåret 1999.

56 Den troliga försäljningen av klagandens andelar i Dong Seoul och Dong Young Shipping är endast en av de omständigheter som förstainstansrätten tagit hänsyn till för att bedöma dess finansiella situation. Denna försäljning nämndes endast som svar på argumentet att värdet av klagandens fartyg och anläggningstillgångar var lägre än de lån för vilka de stod som säkerhet. Överföringen av intäkterna från denna försäljning skulle för övrigt ytterligare förbättra tillgångssituationen för klaganden och minska räntorna som den betalar, vilket således bekräftar den slutsats till vilken förstainstansrätten kom. Dessutom skulle endast 70 av de 84 miljarder KRW som klaganden väntade sig få vid denna försäljning avsättas för att minska dess skuld.

57 Dessutom utgör de likvida medel som klaganden förfogar över endast en omständighet som talar för att dess finansiella situation har förbättrats och att den kan hoppas på en mer positiv hållning hos sina banker om dessa har att välja mellan att hjälpa den eller att försätta den i likvidation.

58 Vad gäller den andra grunden, som avser att förstainstansrätten skulle ha åsidosatt handläggningsreglerna genom att inte ge klaganden möjlighet att yttra sig över sin finansiella situation efter det att de reviderade räkenskaperna för räkenskapsåret 1999 hade antagits, har kommissionen hävdat att den inte kan godtas.

59 Syftet med det tillfälliga uppskovet med verkställigheten av det omtvistade beslutet genom beslutet i det ovannämnda målet Cho Yang Shipping mot kommissionen och med begäran om att de reviderade räkenskaperna för räkenskapsåret 1999 skulle företes var att möjliggöra för förstainstansrätten att bedöma klagandens argument på grundval av definitiva siffror i stället för parternas uppskattningar. Det var således inte nödvändigt att diskutera punkter som redan hade undersökts ingående. Kommissionen begränsade sig därför till att ange skälen till att dess argument bekräftades av de definitiva siffrorna. Klaganden kunde i vilket fall som helst ha gjort alla nödvändiga anmärkningar om räkenskaperna när de överlämnades till förstainstansrätten.

60 Om den ansåg det nödvändigt kunde klaganden likaså ha meddelat förstainstansrättens ordförande samtliga kompletterande uppgifter angående genomförandet av omstruktureringen samt de nya breven från bankerna med vägran att tillhandahålla en bankgaranti.

61 Enligt kommissionen kan den tredje grunden, som avser felaktig rättstillämpning av förstainstansrätten vid tillämpningen av kriteriet för uppskov med verkställigheten, inte tas upp till prövning eftersom klaganden inte inför förstainstansrätten har gjort gällande att den restriktiva rättspraxisen angående möjligheten att uppskjuta betalning av böter utan att ställa bankgaranti bygger på felaktiga principer.

62 Även om den skulle kunna tas upp till prövning kan denna grund i varje fall inte godtas. Förstainstansrätten har nämligen begränsat sig till att tillämpa det krav på särskilda omständigheter som har fastställts i domstolens rättspraxis.

63 För det fall en oavhängig och opartisk domstol ännu inte har slagit fast att ett brott mot de gemenskapsrättsliga konkurrensreglerna föreligger och domstolsförfarandet för att bestämma den lämpliga storleken på det bötesbelopp som ålagts på grund av detta brott ännu inte har avslutats, skulle en skyldighet att betala böterna utan uppskov för det fall att talan väcks vid en oavhängig domstol kunna strida mot artikel 6 i Europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna eller mot motsvarande grundläggande principer i gemenskapsrätten, om resultatet av denna skyldighet att omedelbart betala var att det berörda företaget förvägrades rätten till domstolsprövning, särskilt på grund av att betalningen av böterna medförde dess likvidation.

64 Så är dock inte fallet i detta mål. Uppskov med indrivningen av böterna medges av kommissionen själv under förutsättning att en bankgaranti ställs. Om det berörda företaget kan visa på särskilda omständigheter, det vill säga en verklig oförmåga att ställa en sådan garanti, kan det dessutom erhålla ett beslut från förstainstansrätten om uppskov med skyldigheten att ställa denna garanti.

65 Den talan som har väckts av DSR-Senator vid Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna gäller huvudsakligen en annan fråga, nämligen gemenskapsdomstolarnas möjlighet att ta hänsyn till den finansiella styrka som den koncern som företaget tillhör har, även om det utgör en i denna koncern separat juridisk person.

66 För övrigt kan argumentet, enligt vilket ett uppskov med indrivningen av böter inte har någon inverkan på konkurrensen, inte tas upp till prövning av två skäl. För det första har det inte åberopats inför förstainstansrätten och för det andra verkar det ifrågasätta dennas intresseavvägning.

67 Förstainstansrätten tillämpar i varje fall samma kriterium när det gäller uppskov med indrivning av böter och uppskov med verkställigheten av andra åtgärder som

kommissionen kan förplikta företag att vidta för att sätta stopp för ett brott mot konkurrensreglerna, nämligen att uppskovet skall vara nödvändigt för att undvika en allvarlig och irreparabel skada. Skyldigheten att visa på förekomsten av särskilda omständigheter för att erhålla uppskov med skyldigheten att ställa en bankgaranti beror helt enkelt på att det redan föreligger ett uppskov med indrivningen av böterna och att uppskov med skyldigheten att ställa en bankgaranti endast kan beviljas i undantagsfall.

68 Slutligen, vad gäller den fjärde och sista grunden, som avser felaktig rättstillämpning av förstainstansrätten vid bedömningen av sin behörighet, anser kommissionen att den skall underkännas eftersom förstainstansrättens ordförande inte är behörig att förordna om interimistiska åtgärder som är avsedda att medföra verkningar fram till dess att domstolen har meddelat dom efter ett överklagande av förstainstansrättens dom i målet i sak. När målet har kommit inför domstolen är det nämligen denna som är behörig att besluta om uppskov med kommissionens beslut till dess att domen har meddelats.

69 Däremot anser kommissionen att det inte är orimligt att hävda att förstainstansrätten borde vara behörig att uppskjuta indrivningen av böter till dess att tiden för överklagande har gått ut.

70 Kommissionen gör i varje fall gällande att även om förstainstansrätten har misstagit sig på sin behörighet att besluta om uppskov till dess att målet slutgiltigt har avgjorts av domstolen så har detta ingen betydelse för utgången i överklagandet, eftersom förstainstansrätten har underkänt klagandens argument angående nödvändigheten av att besluta om uppskov med verkställigheten.

71 Då parternas skriftliga yttranden innehåller samtliga nödvändiga uppgifter för att överklagandet skall kunna avgöras, är det inte nödvändigt att höra parterna muntligen.

Bedömning

72 Det bör inledningsvis erinras om att ett överklagande enligt artikel 225 EG och artikel 51 i EG-stadgan för domstolen endast får avse rättsfrågor. Det kan endast grundas på bristande behörighet hos förstainstansrätten, på rättegångsfel som kränker den överklagandes intressen eller på att förstainstansrätten har åsidosatt gemenskapsrätten.

73 Förstainstansrätten är dels ensam behörig att fastställa de relevanta faktiska omständigheterna, utom då det av handlingarna i målet framgår att de fastställda omständigheterna är materiellt oriktiga, dels ensam behörig att bedöma dessa faktiska omständigheter.

74 Domstolen är i princip inte heller behörig att bedöma den bevisning som förstainstansrätten godtog till stöd för sin prövning eller dess bedömning av de faktiska omständigheterna. När de allmänna rättsgrundsatser och processuella regler som är tillämpliga i fråga om bevisbördan och bevisningen har iakttagits, är det endast förstainstansrätten som skall bedöma vilket värde som uppgifterna i målet skall tillmätas (beslut av den 25 juni 1998 i mål C-159/98 P(R), Nederländska Antillerna mot rådet, REG 1998, s. I-4147, punkt 68).

75 Grunderna för överklagandet skall undersökas med beaktande av dessa omständigheter.

76 Som första grund har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten har förvanskat innebörden av de bevis som hade underställts den vad gäller klagandens resultat år 1999, försäljningen av dess andelar i Dong Young Shipping och Dong Seoul och dess förmåga att erhålla en bankgaranti eller ett lån.

77 Det bör i detta avseende konstateras att det varken följer av klagandens påståenden eller av det överklagade beslutet att förstainstansrättens konstateranden angående de tre omständigheter som anges i den föregående punkten skulle vara materiellt oriktiga.

78 I motsats till vad klaganden har gjort gällande i sitt överklagande har förstainstansrätten dessutom tagit hänsyn till klagandens räntekostnader och inte endast stött sig på rörelseresultatet och nettoresultatet för år 1999 när den undersökte om klagandens finansiella situation hade förbättrats så att denna skulle kunna ställa en bankgaranti utan att äventyra sin existens.

79 För att dra slutsatsen att klaganden hade återfått en relativt god finansiell ställning tog förstainstansrätten i punkt 48 i det överklagade beslutet nämligen hänsyn till flera olika omständigheter. Bland dessa förekommer den tydliga förbättringen av dess tillgångar och av dess skuldsättningsgrad, den ansenliga minskningen av dess skulder och räntorna på skulden, den omständigheten att bättre resultat än väntat hade uppnåtts under det andra halvåret 1999 samt den sanering som skett tack vare omstruktureringen.

80 Vad gäller klagandens andelar i Dong Young Shipping och Dong Seoul är det av vikt att konstatera att förstainstansrätten begränsade sig till att i punkt 49 i det överklagade beslutet konstatera att även om klaganden erfor svårigheter med att sälja dem översteg beloppet för dessa andelar klart bötesbeloppet.

81 Förstainstansrätten har funnit att beloppet för de ovannämnda andelarna och den marginal för egenfinansiering som klaganden hade uppnått under år 1999 borde göra det möjligt för klaganden att få en bankgaranti eller åtminstone kapital för att betala böterna med hänsyn till dess förbättrade ekonomiska situation. Under dessa förhållanden kan förstainstansrättens bedömning av bevisningen inte

omprövas inom ramen för överklagandet av de skäl som anges i punkterna 72—74 i detta beslut.

82 Överklagandet kan därför inte vinna bifall på den första grunden.

83 Med sin andra grund har klaganden hävdat att förstainstansrätten har åsidosatt handläggningsreglerna genom att inte ge denna möjlighet att yttra sig skriftligen eller muntligen över sin finansiella situation efter det att de reviderade räkenskaperna för räkenskapsåret 1999 hade antagits.

84 I detta avseende räcker det att konstatera att klaganden kunnat yttra sig såväl muntligen som skriftligen inför förstainstansrättens ordförande angående utvecklingen av sin finansiella situation. Förstainstansrättens undersökning av klagandens reviderade räkenskaper för räkenskapsåret 1999, till vilka klaganden kunde bifoga alla anmärkningar som den ansåg nödvändiga, utgjorde följaktligen slutresultatet av ett domstolsförfarande under vilket klaganden vid flera tillfällen kunnat göra gällande sina argument angående sin finansiella situation.

85 Den omständigheten att förstainstansrättens ordförande inte ansåg det nödvändigt att organisera en ny förhandling efter det att klaganden hade översänt sina reviderade räkenskaper för räkenskapsåret 1999 och inte heller ansåg det nödvändigt att skriftligen fråga denna om dessa räkenskaper kan vid dessa förhållanden inte anses kränka klagandens rätt till ett försvar eller principen om att ingen skall dömas ohörd (*audi alteram partem*).

86 Överklagandet kan följaktligen inte heller vinna bifall på den andra grunden.

87 Med sin tredje grund har klaganden kritiserat förstainstansrätten för felaktig rättstillämpning genom att på ett otillbörligt restriktivt sätt bedöma förekomsten av eventuella särskilda omständigheter som skulle kunna motivera ett undantag från skyldigheten att ställa en bankgaranti.

88 Det bör erinras om att en ansökan om undantag från skyldigheten att ställa en bankgaranti som villkor för att de böter som kommissionen beslutat om inte skulle drivas in omedelbart endast kan beviljas om det föreligger särskilda omständigheter. I domstolens och förstainstansrättens rättegångsregler föreskrivs nämligen uttryckligen att det i interimistiska förfaranden är möjligt att kräva att säkerhet skall ställas, vilket utgör kommissionens normala och rimliga tillvägagångssätt (se senast beslutet i det ovannämnda målet DSR-Senator Lines mot kommissionen, punkt 48).

89 Förstainstansrätten kontrollerade följaktligen på goda grunder om det förelåg sådana omständigheter i det förevarande fallet och drog, av de skäl som anges i punkterna 78—80 i detta beslut, slutsatsen att det inte var omöjligt för klaganden att ställa en bankgaranti utan att äventyra sin fortsatta existens.

90 Det bör i detta avseende erinras om att syftet med det aktuella interimistiska förfarandet inte är ett uppskov med betalningen av böterna utan att klaganden skall erhålla ett undantag från skyldigheten att ställa en bankgaranti som alternativ till att omedelbart betala böterna.

91 Klaganden har inte visat varför det skulle strida mot gemenskapsrättens grundläggande principer om den, i avsaknad av särskilda omständigheter, inte skulle få uppskov med skyldigheten att ställa en bankgaranti som alternativ till att omedelbart betala böterna.

92 Det bör i detta avseende konstateras att möjligheten att få uppskov med skyldigheten att betala böter som har ålagts ett företag på grund av brott mot konkurrensreglerna, till vilket kommer att företaget har möjlighet att visa att det föreligger särskilda omständigheter som motiverar att det får bevilja undantag från skyldigheten att ställa en bankgaranti, i synnerhet finns för att ta hänsyn till att förekomsten av ett brott mot dessa regler ännu inte har fastställts av en oavhängig och opartisk domstol och att bötesbeloppets storlek inte definitivt har fastställts.

93 Under dessa förhållanden har förstainstansrätten inte gjort en felaktig rättstillämpning vid bedömningen av de omständigheter som berättigar till ett undantag från skyldigheten att ställa en bankgaranti.

94 Överklagandet kan följaktligen inte heller bifallas på den tredje grunden.

95 Med sin fjärde och sista grund har klaganden kritiserat förstainstansrättens ordförande för felaktig rättstillämpning när han inte ansåg sig vara behörig att förordna om interimistiska åtgärder som är avsedda att medföra verkningar fram till dess att domstolen har meddelat dom efter ett överklagande av förstainstansrättens dom i målet i sak.

96 Det bör först och främst konstateras att det följer av ordalydelsen i artiklarna 242 EG och 243 EG att uppskov med verkställigheten av en rättsakt — liksom andra interimistiska åtgärder — endast får förordnas inom ramen för mål som anhängiggjorts vid domstolen respektive förstainstansrätten.

97 Det bör därefter påpekas att det följer av artikel 107.3 i förstainstansrättens rättegångsregler att om inte datum för den interimistiska åtgärdens upphörande

har fastställts i det beslut som meddelats av förstainstansrättens ordförande, upphör åtgärden när den slutliga domen avkunnas.

98 Slutligen följer det av artikel 53 andra stycket i EG-stadgan för domstolen att det är domstolen som är behörig att vid överklagande avgöra alla ansökningar om uppskov med verkställighet eller andra interimistiska åtgärder som framställs av en part.

99 Av detta följer att förstainstansrättens ordförande endast är behörig att genom ett motiverat beslut bevilja uppskov med verkställigheten av en rättsakt inom ramen för prövningen av saken vid förstainstansrätten. Han kan inte utsträcka verkningarna av ett sådant beslut till ett eventuellt överklagande som kan anhängiggöras vid domstolen. Domstolen är ensam behörig att besluta om alla ansökningar om uppskov med verkställighet som görs inom ramen för ett överklagande.

100 Som förstainstansrättens ordförande på goda grunder har konstaterat i punkt 41 i det överklagade beslutet är han följaktligen inte behörig att förordna om interimistiska åtgärder som är avsedda att medföra verkningar fram till dess att domstolen har meddelat dom efter ett överklagande av förstainstansrättens dom i målet i sak.

101 Överklagandet kan därför inte heller bifallas på den fjärde grunden.

102 Av det ovan anförda följer att de grunder som klaganden har åberopat till stöd för sitt överklagande inte kan godtas och följaktligen att överklagandet skall ogillas.

Rättegångskostnader

103 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 skall tillämpas i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att klaganden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klaganden har tappat målet skall kommissionens yrkande bifallas.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

1) Överklagandet ogillas.

2) Cho Yang Shipping Co. Ltd skall ersätta rättegångskostnaderna.

Luxemburg den 15 december 2000.

R. Grass
Justitiesekreterare

G.C. Rodríguez Iglesias
Ordförande